U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **M. K. Ch.,** zastoupen Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2018, č. j. OAM-36/DS-PR-P08-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 6. 2018, č. j. 60 Az 24/2018 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy, **se určuje** částkou **6.352,5 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaný rozhodl dne 20. 2. 2018, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustná a řízení se zastavuje. Zároveň určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle článku 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Rakouská republika.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Plzni. Jedinou žalobní námitku týkající se chybějícího data vyhotovení rozhodnutí na stejnopisu zaslanému zástupci žalobce neshledal krajský soud důvodnou a žalobu proto zamítl.

[3] Soud citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 - 82, ze kterého vyplývá, že formální náležitosti rozhodnutí jsou zásadní. Ovšem jen ve výjimečných případech dosáhne nezákonnost spočívající v absenci data vyhotovení takové intenzity, která by vedla k nutnosti zrušit dané rozhodnutí. Ve většině takových případů se bude jednat o situace, kdy došlo kumulativně k více formálním vadám, nebo se jedná o tak specifickou situaci, kdy by pro časovou souslednost byla důležitá i informace o tom, kdy přesně daný správní orgán dokončil svoji úvahu a rozhodovací proces v dané věci vzhledem k dalším faktům daného případu. Žalobce považoval za specifickou skutečnost způsob doručování v rámci řízení o mezinárodní ochraně. Krajský soud však uvedl, že právě díky specifickému způsobu doručování rozhodnutí v azylových věcech, kdy je rozhodnutí předáno osobně, nikoliv prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb, je zcela zřejmé, kdy nejpozději je správní orgán svým rozhodnutím vázán, neboť mezi faktickým vydáním stejnopisu rozhodnutí a jeho doručením do sféry žalobce není žádná časová prodleva. Součástí spisu je Protokol o předání rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 26. 2. 2018 (str. 111 správního spisu), na kterém žalobce podpisem potvrdil seznámení se s obsahem napadeného rozhodnutí, čímž toto rozhodnutí nabylo právní moci. V tomto protokolu je též zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 20. 2. 2018. Na tom nic nemění ani § 24a odst. 3 zákona o azylu, neboť i pokud je rozhodnutí doručováno též zástupci účastníka řízení, právní účinky doručení nastávají doručením zastoupenému. Nepochybně je žádoucí, aby zasílané stejnopisy byly totožné, ale pouze chybějící datum vyhotovení na jednom ze stejnopisů jinak bezvadného rozhodnutí nemůže rovnou vést ke zrušení rozhodnutí.

[4] Soud uzavřel, že v daném případě vykazuje napadené rozhodnutí pouze jedinou vadu, a to chybějící datum vyhotovení, přičemž tato vada se vyskytuje na stejnopise, který má již vyznačenu právní mocí, a který byl zaslán zástupci žalobce, naopak na stejnopise předaném samotnému žalobci i na stejnopise, který je založen jako originál ve správním spisu, je vyznačeno datum vyhotovení 20. 2. 2018. Soud tedy vadu posoudil jako zřejmou nesprávnost v písemném rozhodnutí, kterou lze dále napravit postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a která rozhodně sama o sobě nezpůsobuje takovou nezákonnost rozhodnutí, pro niž by bylo nutno rozhodnutí zrušit.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel má za to, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť otázka, zda může obstát rozhodnutí v azylové věci, jež trpí vadou spočívající v absenci data vyhotovení a vypravení na stejnopisu rozhodnutí doručovaném právnímu zástupci žadatele o mezinárodní ochranu, nebyla dosud judikaturou Nejvyššího správního soudu plně řešena.

[7] Stěžovatel nesouhlasí s posouzením této otázky krajským soudem. Má za to, že absence data vyhotovení rozhodnutí je vzhledem ke specifikům doručování rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany natolik závažnou skutečností, že způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Rozhodnutí je účastníkovi řízení vždy doručováno osobně (případně specifickým způsobem doručovací fikce), proto ani z obsahu správního spisu není možné zjistit okamžik vydání a vypravení správního rozhodnutí, od nějž je správní orgán vázán vlastním rozhodnutím, což způsobuje mimo jiné obtížnou přezkoumatelnost procesu ukončení rozhodovacího procesu správního orgánu a řádného průběhu správního řízení ze strany rozhodujícího orgánu.

[8] Za vadu označuje stěžovatel dále skutečnost, že stejnopis rozhodnutí doručovaný stěžovateli a jeho právnímu zástupci nejsou totožné. Skutečnost, že stěžejní pro počítání lhůty k podání žaloby je doručení účastníku řízení, nemůže mít vliv na povinnost správního orgánu vyhotovovat rozhodnutí ve stejnopisech, a nikoliv v různých verzích lišících se dokonce absencí náležitostí rozhodnutí.

[9] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry uvedenými v rozsudku krajského soudu. Uvádí, že zmíněnou chybou v písmu nebyla způsobena nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by mělo být zrušeno a vráceno správnímu orgánu, jelikož stěžovatel touto chybou nebyl zkrácen na svých právech a nebylo zasaženo do jeho hmotně-právního postavení. Upozorňuje také na skutečnost, že právní zástupce stěžovatele se bez omluvy nedostavil k převzetí rozhodnutí ve věci, ačkoliv k němu byl pozván.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou.

[11] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem *„přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[12] Dle stěžovatele je přijatelnost kasační stížnosti dána tím, že Nejvyšší správní soud se dosud dostatečně nezabýval následky vady spočívající v absenci data vyhotovení a vypravení u rozhodnutí v azylových věcech doručovaných zástupci žadatele o mezinárodní ochranu.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že otázkou důsledků absence data vyhotovení rozhodnutí správního orgánu se zabýval v rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011 - 82, na který ostatně odkazoval jak krajský soud, tak oba účastníci řízení. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud učinil závěr, že: *„absence data vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 správního řádu z roku 2004) je nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepůjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit.“*

[14] Z výše uvedeného rozsudku vyplývá, že nicotným by takové rozhodnutí mohlo být v případě, že absence data vypravení by jej činila zjevně vnitřně rozporným, právně či fakticky neuskutečnitelným nebo by nebylo takový akt možno vzhledem k okolnostem vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Ke zrušení rozhodnutí z důvodu nezákonnosti by pak taková vada mohla vést jen v případě, že vzhledem k okolnostem případu svojí povahou a intenzitou překročí rámec zřejmé nesprávnosti. Pokud však tato vada žádným podstatným způsobem nesnižuje důvěru v obsahovou jednoznačnost rozhodnutí a jeho soulad se zákonem, není důvod jej kvůli ní rušit.

[15] Smyslem data vyhotovení je ukázat, ve kterém okamžiku se uvnitř správního orgánu a pro jeho vnitřní účely fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu. Jeho význam je však výrazně menší, než datum vydání, neboť pouze toto datum určuje okamžik, kdy má rozhodnutí účinky vně správního orgánu a správní orgán je jím nadále vázán.

[16] Absence tohoto údaje by hrála roli, byla-li by spornou otázka dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí žalovaným, popřípadě jeho nečinnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 – 48).

[17] Výše uvedené závěry jsou závěry obecnými, aplikovatelnými na správní rozhodnutí bez ohledu na skutečnost, zda bylo vydáno podle správního řádu či nikoliv. Pouze v případě, že by speciální právní úprava obsahovala odlišné požadavky na formální náležitosti rozhodnutí, či se jinak lišila v podstatných částech, zakládalo by to důvod pro jiný než výše nastíněný postup.

[18] Stěžovatel tuto odlišnost spatřuje ve specifickém typu doručování správního rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně. Dle § 24a zákona o azylu se rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany doručuje účastníku řízení v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Nedostaví-li se účastník k převzetí, ač mu byla výzva doručena, nastupuje fikce doručení dnem, který je uveden ve výzvě. Je-li účastník řízení zastoupen, doručuje se rozhodnutí i zástupci, právní účinky doručení však nastávají doručením účastníku řízení. Z uvedeného plyne, že rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je zpravidla doručováno účastníku řízení osobně, a i v případě, že je v řízení zastoupen, spojuje zákon právní účinky doručení, tedy zejména nabytí právní moci rozhodnutí, s doručením samotnému účastníku.

[19] Tato odlišnost v doručování oproti úpravě obsažené ve správním řádu však dle Nejvyššího správního soudu nezakládá důvod pro odklon od závěrů uvedených

v rozsudku č. j. 7 As 23/2011 – 82. Naopak, vzhledem k tomuto specifickému způsobu doručení nemůže být pochyb o tom, kdy bylo rozhodnutí vypraveno, neboť tento den splývá s předáním rozhodnutí účastníku, tedy jeho doručením. Absence data vyhotovení rozhodnutí proto nijak nesnižuje důvěru ve správnost a zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel nadto nenamítal žádnou jinou vadu či nezákonnost, kterou by s chybějícím datem vyhotovení rozhodnutí spojoval, či která by z něj vyplývala. Skutečnost, že stejnopisy, které byly doručeny samotnému účastníku a jeho zástupci, se liší, je pak zjevným důsledkem výše popsané formální chyby, a lze na ni proto vztáhnout stejné závěry.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že jím vznesená otázka nebyla v judikatuře soudu dosud řešena, a neshledal ani důvod k odchýlení se od dosavadního právního názoru.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a kasační stížnost proto odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[23] Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 23. 3. 2018, č. j. 60 Az 24/2018 - 22, ustanovil zástupcem Mgr. Ing. Jakuba Backu, advokáta. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[24] Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu za jeden úkon právní služby, spočívající podání kasační stížnosti a jejím doplnění [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], a odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 2 a § 11 odst. 3 advokátního tarifu, tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 18. 8. 2016, č. j. 9 Azs 157/2016 - 34], za nějž náleží odměna ve výši jedné poloviny z 3.100 Kč, tj. 1.550 Kč. K nim náleží náhrada hotových výdajů ve výši 2x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Advokát doložil, že je plátcem DPH, jeho odměna se proto zvyšuje o částku 1.102,5 Kč, odpovídající 21% DPH. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 6.352,5 Kč, jež mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2018

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu